

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/322/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2511214376
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2511214376.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a sudkýň: JUDr. Eva Barcajová a JUDr. Ľuboslava Vanková v právnej veci žalobcu: Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176, so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, proti žalovanému: D. W., nar. X.X.XXXX, bytom A. S. XX/XXX, W., o zaplatenie sumy 1.382,91 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany, č. k. 12C/262/2011-44 zo dňa 1. júla 2014 v zamietajúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný **m á v o č i** žalobcovi **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom označeným v záhlaví súd prvej inštancie prvým výrokom odporcovi (akt. žalovanému) uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi (akt. žalobcovi) sumu 136,80 eur s úrokom z omeškania vo výške 0,024 % denne od 30.03.2010 do zaplatenia, a to v mesačných splátkach po 20 eur, ktoré sú splatné vždy do 28. dňa príslušného mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že nezaplatenie niektorej splátky riadne a včas má za následok zročnosť celého plnenia, druhým výrokom návrh (akt. žalobu) vo zvyšku zamietol a tretím výrokom odporcovi (akt. žalovanému) náhradu trov konania nepriznal. Doplnčiacim rozsudkom č. k. 12C/262/2011-73 zo dňa 13.9.2016 (ďalej aj „doplnčiaci rozsudok“) súd prvej inštancie výrokom I. určil, že zmluvná podmienka uvedená v Úverových zmluvných podmienkach spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. pod Hlavou 14. Záverečné ustanovenia v § 3 prvá a druhá veta v znení: „V prípade omeškania úhrady splátky, splátky RÚ I. či RÚ II. alebo ich častí alebo zmluvných pokút alebo platieb podľa Hlavy 7, § 6 týchto ÚP je klient povinný zaplatiť úrok z omeškania vo výške 0,08 % z dlžnej čiastky za každý začatý deň omeškania, najmenej však 100,-Sk. V prípade omeškania s úhradou splátky úveru, prípadne splátky RÚ I. či RÚ II. alebo ich častí dlhšieho ako 7 dní je klient ďalej povinný zaplatiť spoločnosti zmluvnú pokutu vo výške 8 % z čiastky, s ktorej úhradou je v omeškaní.“ je ako neprijateľná neplatná a výrokom II. určil, že zmluvná podmienka uvedená v Úverových zmluvných podmienkach spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. pod Hlavou 14. Záverečné ustanovenia v § 4 v znení: „V prípade omeškania klienta s úhradou splátky úveru, prípadne splátky RÚ I. či RÚ II. alebo ich častí dlhšieho ako 6 mesiacov je klient ďalej povinný zaplatiť spoločnosti zmluvnú pokutu vo výške 5 % z úveru, s ktorého vrátením spoločnosti je v omeškaní.“ je ako neprijateľná neplatná.

2. Napadnutý rozsudok a doplnčiaci rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 2 písm. e), § 3 ods. 1, ods. 2, § 4 ods. 2, ods. 5 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 53 ods. 1, ods. 4, § 54 ods. 1, ods. 2, §

544 ods. 1, ods. 2, § 37 ods. 1, § 40 ods. 1, § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, § 225 ods. 1, ods. 2, § 290, § 298 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že žalobca uzavrel so žalovaným dňa 5.9.2007 úverovú zmluvu č. 3709017655 (ďalej aj „úverová zmluva“), na základe ktorej poskytol žalovanému úver vo výške 1.161,79 eur (35.000 Sk) a žalovaný sa zaviazal splácať poskytnutý úver v 60 splátkach po 39,80 eur (1.199 Sk). Konečná výška úveru predstavovala 2.387,97 eur (71.940 Sk). V úverovej zmluve bola uvedená ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) vo výške 38,60 %. Podľa Hlavy 14, § 3 úverových podmienok žalobcu v prípade omeškania úhrady splátky, splátky revolvingového úveru, alebo ich častí alebo zmluvných pokút alebo platieb podľa Hlavy 6, § 6 týchto úverových podmienok, je klient povinný zaplatiť úrok z omeškania vo výške 0,08% z dlžnej čiastky za každý začatý deň omeškania, najmenej však 300 Sk. V prípade omeškania s úhradou splátky úveru, prípadne revolvingového úveru, či ich časti dlhšieho ako 7 dní, je klient ďalej povinný zaplatiť spoločnosti zmluvnú pokutu vo výške 8% z čiastky, s ktorej úhradou je v omeškaní. Ustanoveniami o zmluvnej pokute nie sú dotknuté nároky spoločnosti voči klientovi na náhradu škody v plnej výške popri zmluvnej pokute. Podľa Hlavy 14, § 4 úverových podmienok žalobcu v prípade omeškania s úhradou splátky úveru, prípadne revolvingového úveru, alebo jej časti dlhšieho ako 6 mesiacov, je klient ďalej povinný zaplatiť spoločnosti zmluvnú pokutu vo výške 5 % z úveru, s ktorého vrátením je v omeškaní. Žalobca žalovanému vyúčtoval celkovo na splátkach sumu 2.407,90 eur, žalovaný zaplatil celkovo sumu 1.024,99 eur a dlh žalovaného podľa žalobcom predloženého splátkového kalendára predstavuje sumu 1.382,91 eur. Žalobca písomným podaním zo dňa 29.03.2010 adresovaným žalovanému zosplatnil predmetný úver a vyzval žalovaného, aby dlžnú sumu vo výške 1.382,91 eur zaplatil do 15 dní od doručenia výzvy.

4. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že z formy a obsahu úverovej zmluvy je zrejmé, že sa jedná o tzv. „formulárovú“ zmluvu, ktorej predtlač formulára mal žalobca už pripravenú a dopisoval do nej iba konkrétne údaje týkajúce sa žalovaného, pričom žalovaný obsah tejto zmluvy nemohol žiadnym podstatným spôsobom ovplyvniť. Súd prvej inštancie predmetnú úverovú zmluvu posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú, na ktorú je potrebné aplikovať právnu úpravu obsiahnutú v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v spojení s ustanoveniami zák. č. 258/2001 Z.z., a to napriek tomu, že žalovaný bol v úverovej zmluve formálne označený ako podnikateľský subjekt (živnostník), keďže z predmetu úveru, ako aj čisto formulárovej zmluvy, s prihliadnutím na predmet podnikania je totiž zrejmé, že táto zmluva sa netýkala podnikateľskej činnosti žalovaného. Súd prvej inštancie preskúmal predmetnú úverovú zmluvu z hľadiska existencie náležitostí v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. a zistil, že v samotnom texte úverovej zmluvy nie sú uvedené údaje o výške úrokovej sadzby, potrebnej pre výpočet uplatňovaných úrokov, rovnako nie sú v nej uvedené žiadne údaje o poplatkoch, sankčných úrokoch. V úverovej zmluve zároveň absentuje aj uvedenie sumy, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov ako jedna z náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 4 ods. 2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z. z.. Účelom právnej úpravy zákona č. 258/2001 Z. z. je poskytnutie ochrany spotrebiteľovi, ktorý má okrem iného právo byť informovaný o výške úrokov z úveru a poplatkov. Uvedenie úrokov popri údají o celkových nákladoch (RPMN) má svoje opodstatnenie, pretože vyjadruje cenu hlavného predmetu plnenia. Neuvedenie úrokov a poplatkov priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere je zo zákona sankcionované stratou práva na úroky a poplatky v zmluve neuvedené. Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca na základe úverovej zmluvy nemôže v zmysle § 4 ods. 5 zák. č. 258/2001 Z. z. od žalovaného ako spotrebiteľa požadovať úroky a poplatky, nakoľko tieto nie sú uvedené v predmetnej úverovej zmluve. Súd prvej inštancie následne podrobil úverovú zmluvu preskúmaniu z hľadiska existencie neprijateľných zmluvných podmienok a dospel k záveru, že zmluvné pokuty, ktoré je dlžník povinný zaplatiť v prípade omeškania s úhradou splátky úveru či jej časti dlhšieho ako 7 dní vo výške 8% z čiastky, s ktorej úhradou je v omeškaní (podľa Hlavy 14 § 3 druhá veta úverových podmienok) a v prípade omeškania s úhradou splátky úveru, alebo jej časti dlhšieho ako 6 mesiacov zmluvnú pokutu vo výške 5 % z úveru, s ktorého vrátením je v omeškaní (podľa Hlavy 14, § 4 úverových podmienok) spolu s úrokom z omeškania, ktorý je dlžník povinný zaplatiť v prípade omeškania s úhradou splátky úveru, alebo jej časti alebo zmluvných pokút alebo platieb podľa Hlavy 6, § 6 týchto úverových podmienok vo výške 0,08% z dlžnej čiastky za každý začatý deň omeškania, najmenej však 300 Sk (podľa Hlavy 14, § 3 prvá veta úverových podmienok) predstavujú neprijateľné zmluvné podmienky v zmysle § 53 Občianskeho zákonníka a Smernice 93/13 EHS, keď dlžníka za porušenie tej istej povinnosti (omeškanie so splátkami) kumulatívne sankcionujú dvoma samostatnými zmluvnými

pokutami spoločne s úrokom z omeškania. Vyššie uvedené zmluvné podmienky navyše neboli so spotrebiteľom individuálne dojednané, a zakladajú tak značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Pri dojednaní zmluvných pokút v úverových podmienkach žalobcu tak predovšetkým absentuje predpísaná písomná forma v zmysle § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Zmluvné pokuty sú obsiahnuté v úverových podmienkach žalobcu, ktoré predstavujú typové ustanovenia formulované výlučne žalobcom bez možnosti žalovaného tieto ustanovenia ovplyvniť a individuálne dojednať, resp. dosiahnuť ich zmenu. Úverové podmienky nie sú osobitne podpísané žalovaným. Zmluvné ustanovenia upravujúce povinnosť žalovaného zaplatiť zmluvné pokuty sú písané drobnými, ťažko čitateľnými písmenami a tak splyvajú s ostatným obsahom úverových podmienok žalobcu. Nedodržanie písomnej formy dojednaní o zmluvných pokutách je dôvodom ich absolútnej neplatnosti v zmysle § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zároveň nemožno považovať za splnenú zákonnú požiadavku určitosti a zrozumiteľnosti právneho úkonu, ak z dohody o zmluvnej pokute (v Hlave 14, § 3 a § 4 úverových podmienok) nemožno jednoznačne ustáliť, a to ani s použitím výkladových pravidiel pre prejav vôle, za aké časové obdobie má byť percentuálne vyjadrená zmluvná pokuta hradená, teda, či ide o 8%, resp. 5% zmluvnú pokutu denne, týždenne, mesačne, či ročne, preto zmluvnú pokutú dojednanú v zmysle hlavy 14, § 3 a § 4 úverových zmluvných podmienok žalobcu, súd prvej inštancie považoval za neplatne dojednanú, aj z dôvodu jej neurčitosti a nejasnosti v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V zmysle § 298 ods. 2 CSP aj bez návrhu súd prvej inštancie výslovne uviedol vo výroku doplnujúceho rozsudku znenie zmluvných podmienok, v dôsledku ktorých nepriznal žalobcovi plnenia. Žalobca poskytol žalovanému na základe úverovej zmluvy peňažné prostriedky v celkovej výške 1.161,79 eur a celková suma, ktorú žalovaný žalobcovi zaplatil, predstavovala podľa predloženého splátkového kalendára sumu 1.024,99 eur. Keďže súd prvej inštancie nárok žalobcu na zaplatenie úrokov a zmluvných pokút nepovažoval za dôvodný, žalobe vyhovel len v časti rozdielu celkovej sumy žalovaným vyčerpaných peňažných prostriedkov a celkovej sumy doposiaľ vrátených peňažných prostriedkov predstavujúceho sumu 136,80 eur. Súd prvej inštancie neprihliadal na prípadné započítanie splátok žalovaného vykonané žalobcom aj na úroky, resp. poplatky a zmluvné pokuty, z dôvodu, že tieto neboli žalobcom platne dojednané, a preto súd prvej inštancie všetky splátky žalovaného započítal na istinu poskytnutého úveru. V zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie priznal žalobcovi z priznanej sumy i úrok z omeškania vo výške 0,024 % denne (čo predstavuje 8,76 % úrok ročne, teda v nižšej ako zákonom stanovenej výške v danom období), a to od 30.3.2010 do zaplatenia, t. j. odo dňa nasledujúcim po zosplatnení celej pohľadávky.

5. Súd prvej inštancie úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si náhradu trov konania neuplatnil.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku a výroku o náhrade trov konania podal písomne odvolanie žalobca z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní uviedol, že úverová zmluva č. 3709017655 na lícnej strane v kolónke 39 obsahovala zákonodarcom požadovaný údaj o výške ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN 38,60 %), ktorý v danom prípade žalovanému ako spotrebiteľovi umožňoval posúdiť výhodnosť úveru s porovnateľnými úvermi v danom čase poskytovanými na finančnom trhu bankovými i nebankovými subjektami a slobodne sa rozhodnúť, či uzavrie úverovú zmluvu. Keďže úverová zmluva č. 3709017655 v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z. z. obsahovala údaj o výške RPMN, nie je možné v zmysle zákona sankcionovať poskytnutý úver za úver bez úrokov a poplatkov. Výška úroku bola určená v kolónke 38 úverovej zmluvy pomenovaná ako konečná výška úveru 71.940 Sk, od ktorej stačilo odpočítať výšku poskytnutého úveru 70.000 Sk a aj podpriemerný spotrebiteľ musel vedieť zistiť výšku úroku 79.640 Sk. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca požadoval od žalovaného úrok uvedený v úverovej zmluve č. 3709017655. Žalobca ďalej uviedol, že zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzavretia úverovej zmluvy neuviedenie počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v úverovej zmluve nesankcionoval bezúročnosťou poskytnutého úveru. K dojednaniám, ktoré sú uvedené v úverových zmluvných podmienkach žalobcu, možno uviesť, že sú platnými a rovnocennými dojednaniami s ostatnými zmluvnými dojednaniami a ako také majú tieto ustanovenia rovnakú právnu moc a váhu, ako majú dojednania uvedené na lícnej strane úverovej zmluvy. V súvislosti s písomnou formou úverovej zmluvy žalobca poukázal na skutočnosť, že tak, ako žiadny právny predpis neobmedzuje počet dohodnutých úverov v jednej zmluve, tak ani žiadny právny predpis neustanovuje, kde má byť na listine zachycujúcej písomný prejav vôle umiestnený podpis. Žiada, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie

v zamietajúcej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne zmenil v súlade so žalobou.

7. K doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný. Vo vyjadrení uviedol, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Neboli žiadne pochybnosti o tom, že predmetná zmluva bola uzatvorená medzi podnikateľom a spotrebiteľom a že má podobu štandardnej formulárovej zmluvy. Jednalo sa o úverovú zmluvu uzavretú v rozpore s dobrými mravmi a na základe nekalých obchodných praktík. Tvrdenia žalobcu, že žalovaný svojim podpisom potvrdil, že bol oboznámený s úverovými podmienkami žalobcu, že ich považuje za dostatočne určité a prejavuje súhlas byť viazanými týmito podmienkami, je taktiež nekalou obchodnou praktikou, pretože treba brať do úvahy postavenie spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských právnych vzťahoch. Navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

8. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom podľa ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase podania odvolania, aktuálne § 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase podania odvolania, aktuálne § 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 201 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase podania odvolania, aktuálne § 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 201 a 202 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase podania odvolania, aktuálne § 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 205 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase podania odvolania, aktuálne § 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. d), f) Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase podania odvolania, ktoré majú ekvivalent v § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že boli splnené podmienky pre potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

10. Už právoplatnou časťou preskúmaného rozsudku (§ 367 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku) súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť navrhovateľovi (akt. žalobcovi) sumu 136,80 eur s úrokom z omeškania vo výške 0,024 % denne od 30.03.2010 do zaplatenia, a to v mesačných splátkach po 20 eur, ktoré sú splatné vždy do 28. dňa príslušného mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že nezaplatenie niektorej splátky riadne a včas má za následok zročnosť celého plnenia. Rovnako právoplatným dopĺňacím rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. určil, že zmluvná podmienka uvedená v Úverových zmluvných podmienkach spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. pod Hlavou 14. Záverečné ustanovenia v § 3 prvá a druhá veta v znení: „V prípade omeškania úhrady splátky, splátky RÚ I. či RÚ II. alebo ich častí alebo zmluvných pokút alebo platieb podľa Hlavy 7, § 6 týchto ÚP je klient povinný zaplatiť úrok z omeškania vo výške 0,08 % z dlžnej čiastky za každý začatý deň omeškania, najmenej však 100,-Sk. V prípade omeškania s úhradou splátky úveru, prípadne splátky RÚ I. či RÚ II. alebo ich častí dlhšieho ako 7 dní je klient ďalej povinný zaplatiť spoločnosti zmluvnú pokutu vo výške 8 % z čiastky, s ktorej úhradou je v omeškaní.“ je ako neprijateľná neplatná a výrokom II. určil, že zmluvná podmienka uvedená v Úverových zmluvných podmienkach spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. pod Hlavou 14. Záverečné ustanovenia v § 4 v

znení: „V prípade omeškania klienta s úhradou splátky úveru, prípadne splátky RÚ I. či RÚ II. alebo ich častí dlhšieho ako 6 mesiacov je klient ďalej povinný zaplatiť spoločnosti zmluvnú pokutu vo výške 5 % z úveru, s ktorého vrátením spoločnosti je v omeškaní.“ je ako neprijateľná neplatná. Vzhľadom na to, že žalovaný proti preskúvanému rozsudku vo vyhovujúcom výroku a žalobca proti dopĺňaciemu rozsudku odvolanie nepodali, v tomto vyhovujúcom výroku rozsudok a dopĺňací rozsudok nadobudli právoplatnosť. Predmetom odvolacieho prieskumu tak zostal zamietajúci výrok a výrok o náhrade trov konania rozsudku súdu prvej inštancie. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a či právne správne posúdil jeho nárok.

11. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch, ako aj celého obsahu spisu, dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe doposiaľ vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil.

12. Podanou žalobou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 1.382,91 eur, úrok z omeškania vo výške 0,024 % denne zo sumy 1.382,91 eur od 30.3.2010 do zaplatenia. Konečnú výšku pohľadávky žalobca vypočítal ako rozdiel sumy 2.407,91 eur (predpis splátok, náklady vymáhania predsatvajúce neuhradenú 25. mesačnú splátku, zmluvné pokuty) a sumy 1.025 eur (uhradené splátky od spísania zmluvy, uhradená upomienka a uhradené zmluvné pokuty). Súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol z dôvodu, že v úverovej zmluve nie je uvedený údaj o výške úrokovej sadzby, údaj o poplatkoch a sankčných úrokoch a preto žalobca nemôže v zmysle § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy od žalovaného ako spotrebiteľa požadovať úroky a poplatky, nakoľko tieto nie sú uvedené v predmetnej úverovej zmluve. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil v zmysle § 53 ods. 4, § 40 ods. 1, § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatnosťou zmluvných podmienok uvedených v úverových zmluvných podmienkach žalobcu, keď ich považoval za neprijateľné, písomne nedojednané a nespĺňajúce požiadavku určitosti a zrozumiteľnosti právneho úkonu. Keďže súd prvej inštancie považoval nárok žalobcu na zaplatenie úrokov a zmluvných pokút za nedôvodný, žalobe vyhovel len v časti rozdielu celkovej sumy žalovaným vyčerpaných peňažných prostriedkov (1.161,79 eur) a celkovej sumy žalovaným doposiaľ vrátených peňažných prostriedkov (1.024,99 eur). Žalobca nesúhlasil s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, poukazoval na to, že úverová zmluva obsahovala údaj o RPMN, ktorý údaj udáva percentá z dlžnej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ ročne zaplatiť v súvislosti s úverom, výška úroku bola určená v kolónke 38 úverovej zmluvy pomenovaná ako konečná výška úveru, od ktorej stačil odpočítať výšku poskytnutého úveru a spotrebiteľ musel vedieť zistiť výšku úroku, a preto nie je možné poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Vo vzťahu k určeniu neplatnosti zmluvných podmienok žalobca poukazoval na to, že úverové zmluvné podmienky sú platnými a rovnocennými dojednaniami s ostatnými zmluvnými dojednaniami, písomná forma právneho úkonu bola zachovaná.

13. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 5.9.2007 Úverovú zmluvu č. 3709017655, na základe ktorej zmluvy žalobca poskytol žalovanému bezúčelový úver v sume 1.161,79 eur s RPMN vo výške 38,60 %, pričom konečná výška úveru predstavovala sumu 2.387,97 eur. Žalovaný sa zaviazal zaplatiť uvedený úver s príslušenstvom v 60 mesačných splátkach vo výške 39,80 eur. Neoddeliteľnou súčasťou uvedenej úverovej zmluvy boli Úverové podmienky spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s.. Žalovaný zaplatil žalobcovi z poskytnutého úveru 1.024,99 sumu. Listom zo dňa 29.3.2010 vyzval žalobca žalovaného k splateniu celého úveru čerpaného na základe Úverovej zmluvy č. 3709017655 v dlžnej čiastke 1.161,79 eur najneskôr do 15 dní od dňa spísania tohto listu, ktorá výzva bola odovzdaná na poštovú prepravu dňa 31.3.2010.

14. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 1.382,91 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,024 % denne zo sumy 1.382,91 eur od 30.3.2010 do zaplatenia. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam a či právne správne posúdil nárok žalobcu.

15. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i

vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

16. Súd prvej inštancie posúdil nárok žalobcu podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy (ďalej aj „zákon o spotrebiteľských úveroch“) upravujúceho zmluvu o spotrebiteľskom úvere (§ 2 písm. b)), keď poukázal na to, že v prejednávanej príhode právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy (ďalej „aj Občiansky zákonník“), ktoré upravujú spotrebiteľské zmluvy (§ 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, 4, § 54 ods. 1, 2).

17. Súd prvej inštancie žalobe v časti o zaplatenie sumy 136,80 eur s príslušenstvom vyhovel a vo zvyšku žalobu zamietol dovodiac, že od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úroky a poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere (§ 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch) a zmluvné pokuty, ktoré predstavujú neprijateľné zmluvné podmienky (§ 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka) a sú absolútne neplatné z dôvodu absencie písomnej formy (§ 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a nesplnenia požiadavky určitosti a zrozumiteľnosti právneho úkonu (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

18. Pri právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej zmluvnej strany a neprípustnosti zneužívania monopolného postavenia dodávateľov ako tzv. silnej zmluvnej strany. Postavenie slabšej zmluvnej strany vyplýva zo skutočnosti, že spotrebiteľ nemá možnosť individuálne ovplyvniť obsah zmluvy vopred pripravenej dodávateľom. Vychádza sa z toho, že spotrebiteľ dobromyseľne uzaviera zmluvu a právom očakáva, že dodávateľ ako odborník - "profesionálne znalý podnikateľ" dodáva tovar alebo služby so zárukou kvality.

19. Uzavretú úverovú zmluvu odvolací súd považuje taktiež za zmluvu spotrebiteľskú tak, ako to uzavrel správne aj súd prvej inštancie a nespochybnil ani žalobca v odvolaní. Žalobca ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úver žalovanému, ktorý nekonal v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Predmetom zmluvného vzťahu bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru, teda poskytnutie peňažných prostriedkov bez dohodnutého účelu ich použitia. Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Okrem toho v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi úverovej zmluvy zo dňa 5.9.2007 ňou založený je nevyhnutné posudzovať podľa zákona o spotrebiteľských úveroch a to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady lex specialis derogat lex generalis, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon o spotrebiteľských úveroch, ako aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

20. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb dodávateľa a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia

autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu, nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá predstavovala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav. Práve s ohľadom na uvedenú koncepciu spotrebiteľského práva bol prijatý aj zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov a ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy.

21. Podľa § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Uvedené ustanovenie je aj v súlade s Článkom 8 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej aj „smernica“), podľa ktorého členské štáty môžu prijať alebo si ponechať najprísnejšie opatrenia kompatibilné so zmluvou v oblasti obsiahnutej touto smernicou s cieľom zabezpečenia maximálneho stupňa ochrany spotrebiteľa, teda je umožnené členským štátom prijať právnu úpravu nad rámec smernice a takéto ustanovenie pôsobí dostatočne sankčne a odradzujúco. Úroky popri údajoch o celkových nákladoch (RPMN) majú svoje opodstatnenie, pretože úroky vyjadrujú cenu hlavného predmetu plnenia. Účelom právnej úpravy (§ 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch) je bez akýchkoľvek pochybností aj poskytnutie ochrany spotrebiteľovi. Ten má totiž právo byť informovaný o výške úrokov z úveru a poplatkoch. Žalobca ako dodávateľ má preto zákonnú povinnosť priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť údaj o výške úrokov a poplatkov, a to pod sankciou straty práva na úroky a poplatky v zmluve o spotrebiteľskom neuvedené (§ 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch). Informácia spotrebiteľa o úrokoch a poplatkoch má podstatný význam z dôvodu, že prispieva k transparentnosti trhu a umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku. Žalovaný však túto možnosť nemal, keďže výška úroku a poplatkov nie je uvedená v úverovej zmluve, a preto žalobca ako veriteľ nemal právo na ich zaplatenie.

22. Zákonodarcu s poukazom i na gramatické znenie citovaného ustanovenia § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch výslovne sankcionuje neuvedenie úrokov a poplatkov v zmluve o spotrebiteľskom úvere stratou práva veriteľa na ich zaplatenie spotrebiteľom. Účel zákonodarcu bolo nepochybne dosiahnuť, aby dodávateľ bol povinný oboznámiť spotrebiteľa so všetkými relevantnými údajmi potrebnými pre zváženie úveru. Spotrebiteľ musí byť pred uzavretím zmluvy o úvere dôkladne informovaný. Na to, aby sa spotrebiteľ mohol rozhodnúť na základe úplnej znalosti veci, musia sa mu pred uzavretím zmluvy o úvere poskytnúť primerané informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach, ktoré spotrebiteľ môže zvážiť. Rozhodne nepostačuje a nie je v súlade s citovaným znením zákona, ak hoci jednoduchou logickou úvahou, či jednoduchým aritmetickým výpočtom, je možné zistiť, že v zmluve uvedená konečná výška úveru zahŕňa okrem istiny úverovej splátky, aj splátku úrokov a poplatkov (v neznámej výške) a z údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov možnosť posúdiť výhodnosť úveru v porovnaní s inými úvermi v danom čase poskytovanými na finančnom trhu. Účel sledovaný zákonodarcom by sa tým nedosiahol a zmysel tejto úpravy právnej normy by nebol naplnený. Uvedenie presnej výšky úrokov a poplatkov predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Odvolací súd má za to, že požiadavku na uvedenie údajov o dohodnutom úroku a dohodnutých poplatkoch nemožno naplniť tým, že veriteľ v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedie údaj o RPMN a konečnú výšku úveru.

23. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa dojednávania o zmluvných pokutách odvolací súd poukazuje na doprňací rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 12C/262/2011-73 zo dňa 13.9.2016, ktorým boli zmluvné podmienky uvedené v Úverových zmluvných podmienkach spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., v Hlave 14, § 3 a § 4 vyhlásené ako neprijateľné za neplatné, ktorý žalobca a ani žalovaný odvolaním nenapadli a právoplatnosť nadobudol dňa 01.11.2016. Súd prvej inštancie posúdil tieto zmluvné podmienky za neplatné z dôvodov popísaných vyššie a podrobne rozpísané v preskúvanom rozsudku, a preto ich aj výslovne uviedol vo výroku doprňacieho rozsudku.

24. Predovšetkým podľa názoru odvolacieho súdu neexistoval dôvod, pre ktorý by nemala byť prijatá argumentácia pojatá súdom prvej inštancie do odôvodnenia preskúmaného rozsudku týkajúca sa jeho zamietajúcej časti vo veci samej. Dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie považoval dojednania o zmluvných pokutách za neprijateľné a absolútne neplatné, predstrel spôsobom nevykazujúcim žiadne zjavné skutkové, právne a nelogické medzery a taktó i zrozumiteľne a objektívne presvedčivo. Zásadne tak postačuje i len konštatovanie správnosti súdom prvej inštancie použitých dôvodov, ako už bolo uvedené v odseku 15. tohto rozhodnutia. Z dôvodu potreby vyporiadania sa aj s odvolacími námietkami žalobcu je však žiaduce doplniť nasledovné:

25. Podľa § 298 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

26. Rozsudok v individuálnom spotrebiteľskom spore vydaný podľa ustanovení § 290 až § 300 Civilného sporového poriadku, teda aj dopĺňací rozsudok vydaný v súdenom spore, je záväzný inter partes, t. j. pre strany konania (dodávateľa i spotrebiteľa) v prejednávanej veci. V takomto prípade nie je možné za žiadnych okolností priznať dodávateľovi plnenie z dôvodu takej zmluvnej podmienky. Prijatím plnenia z neplatného právneho úkonu totiž príjemca koná v rozpore s právnym poriadkom a takéto plnenie nie je príjemca oprávnený si ponechať ani vtedy, ak plnenie spĺňa svoj účel, keďže následkom by bol vznik bezdôvodného obohatenia založený na tom, že právny úkon, na základe ktorého došlo k plneniu je neplatný. Konštatujúc viazanosť právoplatným dopĺňacím rozsudkom, žalobcovi nikdy nevznikol nárok na plnenie zmluvných pokút a žalovanému nikdy nevznikla povinnosť zaplatiť zmluvné pokuty. Preto i odvolacie námietky žalobcu poukazujúce na rovnocennosť dojednania o zmluvných pokutách s ostatnými zmluvnými dojednaniami a na zachovanie ich písomnej formy nie sú opodstatnené.

27. Z vyššie uvedeného tak vyplýva, že správne súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca na základe predmetnej úverovej nemôže v zmysle § 4 ods. 5 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy od žalovaného požadovať úrok alebo poplatky, nakoľko tieto nie sú uvedené v úverovej zmluve. Rovnako súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalobcovi nevzniklo právo na zaplatenie zmluvných pokút dojednaných v Úverových zmluvných podmienkach spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. tvoriacich neoddeliteľnú súčasť úverovej zmluvy, keďže predstavujú neprijateľné zmluvné podmienky podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka a sú absolútne neplatné z dôvodu absencie písomnej formy podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nesplnenia požiadavky určitosti a zrozumiteľnosti právneho úkonu podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd tak považuje závery súdu prvej inštancie uvedené v napadnutom rozsudku, podľa ktorých považoval za opodstatnený nárok žalobcu len na zaplatenie sumy 136,80 eur príslušenstvom, za náležité.

28. Vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania žalobca v odvolaní uviedol, že podáva odvolanie i proti tomuto výroku, avšak neuviedol žiadne odvolacie dôvody. Nakoľko žalobca žiadnym relevantným spôsobom správnosť výroku o náhrade trov konania v rozsudku súdu prvej inštancie vychádzajúceho z tzv. zásady úspechu nespochybnil, nie je jeho odvolacia námietka opodstatnená.

29. Odvolací súd riadiac sa uvádzaným, preto rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania, podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu ich vecnej správnosti potvrdil.

30. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

31. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).